

MİLLETİN EFENDİLERİ

Ressamlar şehirleri pek çizmezler; çünkü şehirlerden alacakları pek bir şeyleri yoktur! Şehirler, ekmek kavgası nedeniyle insanların umut alanları olmuştur. Şehirlerimiz, altmışlı yıllardan itibaren de ülkemiz sınırları içerisinde şiştikçe şişmiştir. ‘Fiziksel’ ve ‘ruhsal’ anlamda ise çok sorunludur; üstelik de ‘yaşam’ anlamında risklidir! “Rant” gerçeği, kimi zamanlar canlıların ve tabiatın üstünde olmuştur. Yapısında acımasızlık vardır! Düşüncesizce tüketmek; kavga, kaygı, huzursuz yaşamlar vardır! Ne gecekondusu gecekonduya, ne apartmanı apartmana benzer... Başarısız, ucube mimari yapılar, gökyüzüne uzanan ruhsuz beton kütleler... Netice itibarıyla içerisinde yaşayanların ruh dünyasını alt- üst eden yapılar!

Ressamlar gördüklerini, duyumsadıklarını ve estetik olanları çizerler. Tabiatı; içerisindeki canlı yaşamı, hayvanları, köyü ve köylüleri çizerler. Köylünün nasırlı ellerini, alınıdaki kırışıkları, ak düşmüş dağınık saçlarını; ağılını, kavak ağaçlarını, gelişigüzel taşlarla örülmüş duvarını, su testisini, yalın ayak çocuklarını, taş-ahşap-kerpiç evlerini; tavuğunu, keçisini, çift sürenini çizerler... Tümü, abartısız-sade- yalansız yaşamların asil duruşlarını simgelerler.

Köylüler, giyim-kuşamlarıyla da tabiatın renklerine bürünerek uyum sağlarlar. Köylünün birikimleri vardır; çevreye, ormana, tarıma, geleneksel sanat ve kültüre dair... Olması gerektiği için ‘tutucudur.’ Yeniliklere yabancı değildir ama ve ancak olanları / olacakları dikkatle izler, sezinlemeye-anlamaya çalışır. Tabiatına uygun olanları olgunlaşan süreç içerisinde (sırıtmayanları -törpülediklerini-ayıkladıklarını) geliştirir, yaşar-yaşatır - taşır... Köylünün de kaygısı, sevinci, acısı, tasası vardır; şehirlilere hiç benzemeyen... Gelenekselci ve tutucudur.

Köylülerin asırlar geçse de eskimeyen; üstelik zenginleşerek çoğalan folklorik değerleri vardır. Hani bir şairimiz “Nerede bir türkü duysam, şairliğimden utanırım” diyordu ya... Şair, söz konusu dizelerinde, köylünün ‘duygu derinliği’ne ‘yaman’ bir vurgu yaparak Anadolu insanının açığa çıkan yalansız, saf, ince, damıtılmış duygularını muteberleştirmek istemiştir herhalde.

Atatürk, “Köylü, milletin efendisidir” der. ‘Anlamlı’ bir sözcük! Köylü; üretendir, verendir; edebine, usul-erkânına daha bir dikkat edendir. ‘Utangaçtır’ köylü. Tanış olsun, olmasın herkese sofrasını açan, ekmeğini paylaşandır. Misafirperver, güleç yüzlüdür. Türkiye Cumhuriyetinin önemli bir kısmıdır. Köylü nüfusu azalmakta, şehirli nüfusu artmakta... Buna sebep, tüm geleneksel değerler/birikimler aşınmakta-ötelenmekte- kaybolmakta!

Farkında mısınız?